

Rozhovor Clive Bunker Kolín

Clive Bunker po koncertě v kolínském divadle souhlasí s rozhovorem pro FCJT a zve nás k sobě do šatny.

VŘ: Víím, že Ian dává před velkými arénami přednost právě takovým malým divadlům, jako je tohle, když má dneska hrát koncerty. Nikdy neměl rád velké haly, má raději malá divadla.

CB: Jo, je tam moc daleko k lidem.

VŘ: Ano, a atmosféra v nich není moc přátelská.

CB: Ne, to není. No a dneska mohli v divadle trochu ztlumit světla, aby bylo možné s lidmi navázat oční kontakt.

VŘ: Jak hodnotíš český Pilsner Urquell? Chutná Ti? (Clive při rozhovoru popíjí lahvou Plzeň)

CB: Je v pohodě. I když já dávám přednost tmavému pivu.

VŘ: Takže třeba Guinnessovi?

CB: Toho mám taky rád. Hlavně v Irsku, kde chutná jinak.

VŘ: Jo, měl by mít pokojovou teplotu, to je jasné. Ne ho pít ledového.

CB: Je to tak.

VŘ: Takže Clive, děkujeme, že jsi nás sem pozval k rozhovoru.

LM: Především bychom Ti chtěli pográtulovat k 50. výročí Jethro Tull, protože Ty jsi byl jedním ze zakladatelů tehdy v roce 1968, vlastně 1967. Jsme velice rádi, že Tě tu máme a že Tě můžeme vidět živě hrát. Bylo to snem nás všech. Děkujeme za Tvé bubnování a za to, že jsi souhlasil s rozhovorem.

CB: Jasně, sedněte si, buďte v pohodě. Víte, když jsme začínali, nikdy jsme si nepředstavovali, že tady budeme tak dlouho, že budeme jednou slavit 50. výročí.

LM: Jak se stalo, že poté, co ses chtěl stát kytaristou, ses nakonec stal bubníkem? Bouchal jsi jako teenager do hrnců a do pokliček?

CB: Měl jsem tři spolužáky. Jezdili jsme spolu na kolech a jeden z nich si koupil kytaru. Za dva dny si koupil kytaru druhý. A pak si kytaru koupil i ten další – byla akustická a on na ni hrál jako na basu. A pak řekli, „tak máme kapelu, a ty můžeš hrát na bicí!“ Takže jsem začal s plechovou krabicí od sušenek a s pletacími dráty. Vlastně jsem s kytarou ani nezačal, dal jsem se rovnou na bubny. Začínali jsme nejdříve v naší vesnici, a pak jsme hráli i ve velkém městě.

LM: Četli jsme, že Tví oblíbení bubníci byli Buddy Rich, Louie Bellson, Bobby Elliot, Ginger Baker, Mitch Mitchell a snad i jiní. Snažil ses jejich hru ze začátku kopírovat, nebo se ti jen líbilo, jak hrají?

CB: Jo, hlavně Louie Bellson. To kvůli němu mám dva basové bubny. On byl první člověk, kterého jsem viděl se dvěma basovými bubny. Hrál tehdy s bigbandem. První koncert na dva basové bubny jsem hrál v Americe. To byla legrace. Náš tehdejší manažer Terry Ellis mi totiž řekl, ať si koupím, co

chci. A tak jsem si koupil novou bicí soupravu. A manažer povídá: „Když sis ji koupil, tak na ni musíš hrát.“ Hráli jsme tehdy ve Filmore East. Byla to dvě vystoupení za večer. Mluvil jsem tehdy s bubeníkem od Blood, Sweat and Tears. Skvělým hráčem. A jak tak spolu mluvíme, přišel k nám jeho kamarád Buddy Rich. Nemohl jsem věřit svým očím! Měl jsem tehdy poprvé hrát na ty dva basové bubny, a on, Buddy Rich, řekl, že to moje druhé vystoupení určitě stihne. Měl jsem trému, ale bylo to super. Po koncertě mě pozval, že se mám přijít podívat na jeho kapelu, až budu v Los Angeles. Chápete to? Buddy Rich!

LM: Tvoje bicí souprava byla ze začátku malá. Byl to Tvůj nápad nebo nápad Terry Ellise, že si pořídíš větší?

CB: Můj nápad, protože jsem to viděl u Louie Belsona. A pak jsem toho litoval (smích). No a když na New Orleans udeřila vlna tsunami, tamní muzikanti přišli o své domy. A stát jim nic nedal. Tak někdo z Ameriky uspořádal charitativní akci se všemi bubeníky ve formě vydání CD, a já se na ní podílel. A ptali se mě, kdo je můj oblíbený bubeník – a já řekl, že Louie Belson. A později, když jsem něco v místnosti režie dodělával, za mnou z ničeho nic přišli, že mám telefon – povídám „haló“ – a na druhé straně se ozve Louie Belson. To bylo úžasné.

LM: V roce 1967 jsi spolu s Mickem Abrahamsem hrál ve skupině Mc Gregor's Engine. Pamatuješ si, jaké to bylo, když jsi ho poprvé potkal?

CB: Pamatuju. Ten hajzl. Bylo to v době, kdy hrál v největší oblastní kapele. Konala se jakási talentová soutěž a oni měli na pódiu své vybavení, takže my jsme tam nemohli. Tak jsme si to rozložili na podlaze pod pódiem. Nevěděli jsme, jak na to. A byla tam hladká dlažba. No a já začal hrát na jedné straně pódia, a než jsem dohrál, doklouzala mi souprava na druhou stranu sálu. A Mick Abrahams s kapelou se mi ze scény posmívali... Takže to bylo naše první setkání. Později jsem zjistil, že spolu máme hrát, tak jsem si říkal, že ho na oplátku nějak naštvu uprostřed kytarového sóla...

LM: A jaké máš vzpomínky na první setkání s Ianem a Glennem?

CB: Mick viděl koncert John Evans Bandu. Přišel za mnou a povídá – hele, příště, až budou hrát, tak na ně musíš jít taky. No a tak jsme na ně šli. Řekli, že mají hrát nějaká vystoupení v Londýně, a chtěli se tam přesunout. Mick jim poradil, ať se přestěhují raději do Lutonu, protože tam je levnější nájem, a přitom v Londýně mohli tehdy být za tři čtvrtě hodiny. Takže kapela se přesunula do Lutonu. No nedařilo se jim moc dobře. Měli dechovou sekci – a ta odešla. Pak odešel ještě někdo a k odchodu se chystal i Barrie. Takže Ian povídá, to je de facto konec kapely, všichni jsou pryč. No a Mick mu navrhl – tak vezmi mě a Cliva. Založíme novou kapelu. Byl to v zásadě Mickův nápad.

VŘ: Litoval jsi někdy toho, že jsi nezůstal v Jethro Tull? Ty jsi vlastně odešel sám, ty jsi nebyl „odejit“.

CB: Nelitoval. Jeli jsme tehdy dvě čtyřměsíční turné za jediný rok. Bylo to samé ježdění a létání. Později jsme dělali měsíční šňůry. Nahrávali a hráli koncerty. Vlastně jsme nikdy nepřestávali pracovat. Záprah po celý rok. No a jednou, když jsem měl v Anglii pár dní volna, potkal jsem jednu dámu. No a já si pomyslel, sakra, sakra, sakra, tak jsem teď potkal tuhle dámu. No a to jsme zrovna měli jet na další americké turné a Terry Ellis plánoval první světové turné. A to mělo trvat dva roky. A pak na rok do Švýcarska. No a já povídám, já jsem se seznámil s tou holkou, a když se teď ožením, řeknu jí hned na dva roky sbohem? Pomyslel jsem si – nikdy jsem nečekal, že budu v jedné z největších světových kapel. Řekl jsem si, že už jsem všechno dokázal, takže to balím.

VŘ: No, a když jsi pak viděl, že jsou stále úspěšnější, nelitoval jsi, že jsi nezůstal?

CB: Ne. Oni už potom o nic úspěšnější nebyli.

VŘ: Já měl za to, že nejslavnější byli v letech 1974–1975...

CB: Ale největší album byl Aqualung... z hlediska prodeje.

VŘ: Jo, z tohoto pohledu máš pravdu.

CB: Víte, lidé si někdy myslí – to je skvělé být ve slavné rockové kapele, paráda – ale je to tvrdá práce a nikdy nemáš volno.

LM: Nejen, že jsi byl zakládajícím členem Jethro Tull, ale také jsi hrál na jejich prvních čtyřech zásadních a důležitých albech, jmenovitě na This Was, Stand Up, Benefitu a Aqualungu. Které z nich se ti nejvíce líbí a které bylo z Tvého pohledu nejdůležitější?

CB: No, nejdůležitější, to je teď s odstupem času těžké říci. To, které jsme si nejvíce užili, bylo to první. I když skladby Iana Andersona na těch ostatních byly opravdu velice dobré, ale vlastní nahrávání alba This Was a jeho následný poslech byly celkem fajn. A lidem se to také líbilo. Takže ty staré skladby. Co se týče Aqualungu? Spousta bubeníků z Ameriky, které jsem miloval, byli staří jazzoví hráči. Po vydání Aqualungu se mě ptali – jak's to tam dělal, na tom Aqualungu? A já si říkal – cože!? Tihle úžasní bubeníci se ptají mne?!

LM: Takže This Was sis nejvíce užil?

CB: Ano.

VŘ: Ale Aqualung byl pro kapelu nejdůležitější?

CB: Víte, Ian Aqualung nesnášel. Nesnášel ho už v době, kdy jsme ho nahrávali, a nesnáší ho pořád. I když jde o nejúspěšnější album skupiny. Ale přestože jsem se ho opakovaně ptal, co mu na něm vadí, on vám to neřekne.

VŘ: Já si myslím, že se mu nelíbil konečný výsledek té práce. Že chtěl, aby album znělo jinak. A Clive, předpokládal jsi, že za padesát let nakonec z Jethro Tull bude jen jakási lanova doprovodná skupina, jak se to nakonec stalo? Že v kapele nezůstane kromě Iana Andersona jediný zakládající člen Jethro Tull?

CB: Jo, věděl jsem, že se to stane.

VŘ: Bylo to kvůli jeho osobnosti?

CB: Jo, a já jsem jediný člověk, který s ním vychází dobře. A to je ostuda. Šli jsme všichni jednou v Itálii na večeři. Byl tam Glenn Cornick a pár dalších bývalých členů kapely. Ian si s každým odměřeně podal ruku, jen mě srdečně objal a řekl: „Jé, Clive!“

VŘ: No a nebylo to tím, že jsi byl ze všech nejpoddajnější? Že ostatní kluci ne vždy souhlasili, měli námitky, chtěli v hudbě prosadit něco vlastního, zatímco Ty jsi následoval jeho nápady?

CB: Ne, vždyť všechny výstřelky na Aqualungu byly moje! Možná to je to, co se Ianovi na Aqualungu právě nelíbilo, ale on to nikdy takhle neřekl. A přitom těm americkým hudebníkům se právě tyhle podivnosti líbily!

LM: Clive, máš nějakou veselou příhodu z natáčení nebo z koncertů (takovou, která se dá publikovat) z doby, kdy jsi byl členem Jethro Tull?

CB: Myslím, že ta nejveselejší, aspoň pro publikum, se stala kdesi v Americe. Už jsem zapomněl, kde to přesně bylo, ale na pódiu byly dvě podlahové desky, které se při bubnování rozjížděly – technici je zapomněli spojit. No a každý z mých dvou basových bubnů byl na jedné z těch desek. Oba bubny se při hře postupně vzdalovaly a přes moje zoufalé pohledy do zákulisí mi mezi nohama vznikla obrovská mezera. Snažil jsem se přesto hrát, ale nakonec se mi rozlomila stolička, na které jsem seděl, a já zmizel na podlaze... a tam dole nebylo ani pivo! (přihne si z lahve Plzně)

LM: A poslední otázka, Clive. Dozvěděli jsme se, že máš hrát nějaká živá vystoupení s Martin Barre Bandem. Oni už u nás dvakrát hráli. Pokud bude skupina hrát v Česku i letos, myslíš, že tě uvidíme s nimi?

CB: A budou tu hrát? Já si to nemyslím.

VŘ: Martin tu rád hraje pokaždé, když mají turné po Evropě, ale nevíme, zda se tak stane i tentokrát.

CB: No, nejsem si jistý. Martin mluvil v souvislosti s Evropou o příštím roce. Letos máme jet na dvouměsíční turné do Ameriky, pak hrát nějaké festivaly a vystoupení v Anglii a jiných zemích, ale o Česku se Martin zatím nezmiňoval.

VŘ: Možná se to tedy protáhne až do roku 2020?

CB: To je dost možné, protože jak říkám, Martin mluvil i o standardním evropském turné.

VŘ: No tak pokud budeš mít možnost, vyříd' mu prosím, že bychom Vás tu velice rádi zase všechny viděli.

LM: Možná i s Dee Palmerovou...

VŘ: Ano, on vlastně s Vámi nepojede Jonathan Noyce, ale Dee Palmerová?

CB: Ne, Jonathan ne, protože má práci v divadle. No a Martin Barre mi povídá – víš co, pojede s námi Dee Palmerová. A já na to – to je trefa.

VŘ: Takže to bude zajímavé... Dobrá, takže doufáme, že Tě tu uvidíme znova letos nebo příští rok.

CB: To také doufám.

LM: Děkujeme za rozhovor a za tvé mocné bubnování po celé ty roky. Moc rádi jsme Tě tu viděli. A za tvé dnešní excelentní sólo.

CB: Bylo to tu fajn.

VŘ: Máš nějakou zprávu nebo vzkaz pro členy našeho fanklubu?

CB: Takže, díky za všechno, co jste pro nás udělali, kdyby nebylo Vás a ostatních lidí po celém světě, dnes bych tu nebyl. A snad se tu objevíme zase příští rok a s Martinem zde odehrajeme pár koncertů. Doufám, že se s některými z Vás zase setkám. Takže, opatrujte se. Děkuji Vám.

VŘ, LM: Díky moc, díky.

Potlesk.

LM: (podává ruku) Hodně štěstí, díky.

VŘ: (podává ruku) Rád jsem se s Tebou setkal a jsem rád, že jsem s Tebou mohl promluvit. Nashle příště.